

ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ...

Η θράνησις τών μυστικών πρακτέρων στά παράλια τής Μεσσηνίου. Οι ξένοι κατάσκοποι στην πρωτεύουσα του Μαρόκου. Ο μυστηριώδης Γαπωνέζος έμπορος Μασσούτο. Η διασκεδάσις τής όμορφης γυναίκας του. Το τρυφερό ειδύλλιο τής με τόν αξιωματικό Αντρέ Ριβέλ. Ένας πρωτότυπος τρόπος παροχής πληροφοριών. Το άδοξο τέλος μιάς ύποθέσεως κατασκοπείας.

ΤΟ κράτος του Μαρόκου, τó όποιο, καθώς ξέρετε, είνε υπό τήν προστασία τής Γαλλίας, έχουν μαζευτή αυτό τόν καιρό πολλοί παράδοξοι όποιοι, οι όποιοι άσασχολούν κάθε τόσο τήν ειδική ύπηρεσία τής άντικατασκοπείας. Είνε Γερμανοί, Γαπωνέζοι, Άγγλοι, και Κινέζοι κι' έχουν διαλέξει τó Φέζ, τήν πρωτεύουσα του Μαρόκου, για τίς σκοτεινές και μυστηριώδεις ύποθέσεις τους. Σ' αυτό τó μέρος μπορούν να εργάζονται άνευόλητοι και να εξαγοράζουν

τούς αξιωματικούς τής Λεγεώνας τών Ξένων, που θέλουν να διασκεδάσουν τήν τρομαχτική πλήξη τους, σκορπίζοντας άφθονα λεφτά στά νυχτερινά κέντρα του Φέζ. Οι περισσότεροι άπ' αυτούς βέβαια καταλήγουν στην αυτοκτονία ή στά κάτεργα. Άλλά τó σοβαρό είνε ότι πολλά σχέδια και μυστικά έγγραφα τής Γαλλίας περνούν στην κατοχή τών κατασκοπών, πράγμα που άνάγκασε τέλος τó ύπουργείο τών Στρατιωτικών να ζητήσει άπό τήν άστυνομία του Μαρόκου να είνε πιο προσεκτική στον έλεγχο τών διαβατηρίων και στη χορήγηση τών άδειών παραμονής, Ξένων του Μαρόκο. Ο σουλτάνος μάλιστα αυτού του κράτους τής Άφρικής διάταξε να τοιχοκολληθή στους κεντρικούς δρόμους μιά προκήρυξη στό λαό του, στην όποια δήλωνε ότι θα προσέφερε σημαντική άμοιβή για κάθε πρόδοτη τής φίλης του Γαλλίας, τόν όποιο θα τού κατάγγειλαν. Μετά δύο μέρες όμως, τó μεγαλοπρεπές άνάκτορό του πλημμύρισε άπό Μαροκινούς, οι όποιοι ήσαν πρόθυμοι να καταγγείλουν άκόμη και τούς συγγενείς τους ως κατασκοπούς, για να πάρουν τήν κολοσσιαία άμοιβή. Έτσι κι' αυτό τó μέτρο άπέτυχε πανηγυρικά και τó Φέζ εξακολουθεί να είνε τó κέντρο τών διάφορων ληστρικών όργάνώσεων και τών κατασκοπών.

Σ' αυτή λοιπόν τήν καινούργια φάλη τών κατασκοπών, πρό ενός χρόνου έφτασε μιά μέρα ό Γαπωνέζος έμπορος Μασσούτο, συνοδευόμενος άπό τήν γυναίκα του, μιά ύπεροχη Γαλλίδα και τόν ιδιαιτέρω γραμματέα του, Έναν αινιγματικό άνθρωπο, με τεράστια γυαλιά, που δεν γελούσε ποτέ του. Ο Μασσούτο έγκαταστάθηκε στό ξενοδοχείο «Άνατολή» κι' άρχισε ν' άσολόγηται με τίς ύποθέσεις του. Ήθελε να συνηνεχθή με τούς διάφορους φυλάρχους, για να τού προμηθεύσουν μιά μεγάλη ποσότητα δερμάτων άγρίων θηρίων. Κάθε μέρα λοιπόν αυτός κι' ό γραμματέας του ύποδεχόντουσαν τούς «βασιλείς τής έρήμου», που έρχόντουσαν μ' όλη τήν άκολουθία τους, για να χαρηθήσουν τόν πλούσιο έμπορο ή έφευγαν άπό τó Φέζ για να πάνε οι ίδιοι προς συνάντησή τους. Η γυναίκα του Μασσούτο, μιά πολύ όμορφη Παρισινή, ήταν ύποχρεωμένη να κλείνεται όλομύναχη στό ξενοδοχείο και να περιμένει τó γυρισμό τού άνδρός τής. Η μέρες τής λοιπόν κυλούσαν τόσο πληκτικά, ώστε άρχισε να καταιριχεί τήν ώρα και τή στιγμή που ειχ' έγκαταλείψει τó Παρίσι για να έρθη σ' αυτό τόν άγριο και μυστηριώδη τόπο. Έβλεπε τώρα μ' όποιοφύεσαι ότι τó Μαρόκο δεν έμοιαζε καθόλου όστε με τίς περιγραφές που ειχε διαβάσει γι' αυτό όστε με τó Μαρόκο που παρουσιάζαν στάν κινηματογράφω. Πρό πάντων τó Φέζ ήταν μιά πόλη και βάνικη πόλη γεμάτη μινασέδες, άμμο, κόκκινα φέσια και μελαφρώς άνθοώπους, τόσο άποκοσμητικούς, που τήν έκαναν να τρουάξει! Και ουσικά ειχε μετανοήσει για τίς σκηές και τούς καυγάδες, που ειχε κάνει στό σύζυγό τής και τόν ειχ' άναγκάσει να τήν πάρη μαζί του. Άρχισε λοιπόν να νευριάζη, να βαρυνάται τή ζωή τής και να στενοχωριέται. Εκείνο μάλιστα που τήν έκανε να χάνη τó κέφι τής, ήταν ή άδιαφορία του άνδρός τής. Ο Μασσούτο ειχ' άφοσιωθή τόσο στην τού δουλειές του, ώστε ειχε ξεχάσει τή γυναίκα του. Ποτέ δεν άναζητούσε τή συντροφιά τής και περνούσαν πολλές μέρες, χωρίς να τή δη και να τής μιλήση. Η όμορφη Παρισινή θα πέθαινε έτσι άπ' τήν πληξη τής, άν ό διευθυντής τού ξενοδοχείου, ένας πολύ παράξενος τύπος, που ειχε ζήσει πολλά χρόνια στη

Ο Μασσούτο κάθεται συλλογισμένος στό τραπέζι του σαλονιού...

Γαλλία, δεν τής πρότεινε μιά μέρα να τή συνοδεύση στη Λέσχη του Φέζ.

—Έκει, τής ειπε, θα σας γνωρίσω μ' όλο τόν καλό κόσμο και τούς αξιωματούχους του Μαρόκου, ώστε να πηγαίνετε όποτε θέλετε και να διασκεδάσετε περίφημα.

Η γυναίκα του Γαπωνέζου έμπορου τόν ευχαρίστησε για τήν καλωσύνη του και τ' άλλο βράδυ πήγε στη Λέσχη. Πέρασε πράγματι εκεί, μιά άξέχαστη νύχτα. Στη Λέσχη του Φέζ σύχναζαν όλες... ή φυλές του Ισραήλ! Άξιωματικοί τής Λεγεώνας τών Ξένων, που στενοχωριόντουσαν άπό τó φράκο τους, διάφοροι πασάδες και μπέηδες, καθώς και πολλοί άπό τούς πλούσιους σεϊχηδες. Η Πολέτ Μασσούτο, ήταν γοητευμένη. —Όχι! αυτά τά παράξενα όνόματα τών άνθρώπων που ειχε γνωρίσει κι' ή ιστορίες τους, τής φανόντουσαν τόσο όμορφα, ώστε άπό εκείνο τó βράδυ έγινε τακτική θαμών τής Λέσχης του Φέζ. Ο σύζυγός τής, όταν έμαθε ότι ή γυναίκα του σύχναζε εκεί πέρα, ευχαριστήθηκε που γλύτωσε άπό τά παράπονα τής κι' άφωσιώθηκε τελείως στις δουλειές του.

Η γυναίκα όμως του Γαπωνέζου έμπορου ειχε και μιά άλλη αίτία που τήν έκανε να πηγαίνει στη Λέσχη. Έκει πέρα ειχε γνωρίσει έναν όμορφο αξιωματικό τής Λεγεώνας, ό όποιος τήν ειχε γοητεύσει με τίς διηγήσεις τών περιπετειών του και με τήν παράξενη ιστορία τής ζωής του. Τόν έλεγαν Άντρέ Ριβέλ κι' ύπηρετούσε πέντη χρόνια στον άποικιακό στρατό. Ειχε ποιλεμίες, καθώς έλεγε, γενναία μ' όλες τίς συμμορίες τών άγριών ληστών τής Σαχάρας κι' ειχε ζητήσει να τόν άποσπάζουν στό Φέζ για να ξεκουραστή. Φανόνταν πολύ πλούσιος, γιατί πάντα έξόδευε ένα σωρό λεφτά, χωρίς να τά λογαριάζη. Η Πολέτ Μασσούτο δεν άσχησε να τόν έρωτευθή και να γίνη φίλη του. Τώρα τόν άκολουθούσε όπου ήθελε εκείνος κι' ειχε πάψει να συναντή στη Λέσχη. Ο Ριβέλ κάθε νύχτα τήν πασούσε στα ύποπτα κέντρα τής Μαροκινής πολεμοσύνης, για ν' άκούσουν τά παράξενα τραγούδια τών Ιθαγενών και να διασκεδάσουν με τούς χορούς τών. Η γυναίκα του Γαπωνέζου έμπορου ειχε άνακαλύψει τέλος τ' αγαπημένο τής Μαρόκο, με τήν υμνωδοή κι' ήδονική ζωή Κι' ήταν ένθουσιασμένη. Ειχε όμως τόση έμπιστοσύνη στό φίλο τής, ώστε ποτέ δεν ειχε παρανευτή για τίς διάφορες έρωτικές που τή έκανε για τούς φίλους, τού άνδρός τής για τίς δουλειές του και για τά πρόσωπα με τά όποια συναναστρέφτο. Τού άπαντούσε με μεγάλη ελκίρεια και τού εδινε ένα σωρό πληροφορίες, χωρίς να φαντάζεται ποτέ σε τί ιστορία θα έμπλεκε τó σύζυγό τής.

Ένα βράδυ ό Άντρέ Ριβέλ δεν ήρθε να τήν συναντήση στη Λέσχη. Η Πολέτ, λυπημένη άπ' αυτή τήν άπουσία του, γύρισε μελαγχολική στό ξενοδοχείο. Έκει όμως έμαθε έκπληκτη ότι ό φίλος τής τήν περιέμενε στό διαμέρισμά τής!

Ο Άντρέ Ριβέλ μόλις τήν άντίκρισε, έσπευσε να τής εξηγήη ση ότι τόν ειχε τύχη μία άπρόσπονη δουλειά και για να μην άνησυχή, ειχ' έρθει να τή βοηθί στό ξενοδοχείο.

—Και πώς μπήκατε στό διαμέρισμά μου; άπόπωση ή Πολέτ.

Ο Γάλλος αξιωματικός τής έβειξε χαμογελάοντας ένα κλειδάκι.

—Μ' αυτό, τής άπάντησε μ' άφέλεια. Ήθεσα ότι ό σύζυγός σας θα γυρίση μετά τρεις μέρες. Δεν μπορούσα λοιπόν να γόσω τήν εύκαιρία να σας συναντήσω στό ξενοδοχείο σας. Σας ήπασα λοιπόν τ' άποτυπώματα του κλειδιού σας κι' έδωσα να μου φτιάξουν ένα όμοιο. Και να τώρα που ήρθε ή ώρα να τó χρησιμοποιήσω. Όσο για τó ποσοπτικό τού ξενοδοχείου, δεν πρέπει καθόλου ν' άνησυχήτε. Τους ειπα ότι έσείς που ειχατε δώσει τήν άδεια να σας περιμένω στό διαμέρισμά σας.

Η Πολέτ, χωρίς να όποτηρήθη τίποτε, ρίτικνε εύθυγμένη στην άγκαλιά του, άδιαφορώντας για τó σκάνδαλο που θα έσποσσε, άν έσωνικά έρχόταν ό σύζυγός τής.

Και πράγματι ό έμπορος Μασσούτο, για κακή τούς τύχη, έ-

(Η συνέχια εις τήν σελίδα 317)

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 307)

του είπε ο υπηρέτης. Δεν θα φάει απόψε σπιτί ή κυρία;

—Γιατί να μη φάει; Αφήστε με ήσυχο, έχω δουλειά! απάντησε απότομα ο κ. Βανιέ.

Έγραψε τώρα τις τελευταίες φράσεις της σκηνης του και σέ ληγο θα τέλειωσε.

Όταν τέλειωσε, κτύπησε το ρολόι του.

—Έννια ή ώρα! Ψιθύρισε. Τι έπαθε η εύλογημένη η γυναίκα μου; Γιατί άργησε τόσο έξω;

Με το άθετοιο θάδιαμα των καλλιτεχνών, που είναι ζαλιωμένοι άπ' τη δουλειά τους, πέρασε στο διαμέρισμα της γυναίκας του. Δεν ήταν εκεί.

Πήγε κατόπιν στον διάδρομο.

—Έφεραν αυτό το γράμμα, κύριε, του είπε ο υπηρέτης.

Ο Βανιέ αναγνώρισε αμέσως το γράμμα. "Ανοιξε θιαστικώς τον φάκελλο κι' αμέσως κύλισε στα πόδια του τό πρώινο του σημεΐωμα. Ο φάκελλος όμως είχε κι' ένα άλλο φύλλο. Και στο χαρτάκι αυτό ή κ. Βανιέ, ή γυναίκα του, τούγραψε με τό σταθερό της γράμμα:

«Σ' ευχαριστώ που με κατάλαβες και σέ ύπακούω. Χαίρε!»

Όλη τη νύχτα, ως τό πρωί, ο Βανιέ ήταν έξω φρενών για τό πρωτακουστο πάθημά του!... "Έκλαιγε, έκανε σχέδια έκδικήσεως κι' άλλους πάλιν ένοιωσε νά τον θασανίζουν ή τύψεις.

Η αύγη τόν θρήκε νά θασανισιάξει για δεκάτη φορά τήν πονεμένη εκείνη εξομολόγησι πουλαθε τό πρωί. Και μουρμούριζε διαρκώς τά ίδια του τά λόγια: «Ο άντρας σας έχει κι' αυτός έρωμένη: Τήν έπιστήμη του...»

Πάνω στό τραπέζι είδε τώρα τά χειρόγραφα του έργου του. Τ' άνοιξε, τούς έρριξε λίγες ματιές κι' άρχισε νά συλλογίζεται κυντάζοντας τόν ουρανό μέ τ' άσπρα συννεφάκια. Σιγά-σιγά κάτω άπ' τά γκριζά του μαλλιά τό πρόσωπό του ήσυχάζε. «Ο, τι άποφάσεις για τούς άλλους, τό δεχόταν τώρα και για τόν έαυτό του.

Κι' άξαφνα θούτηξε τήν πένα στό μελάνι κι' έγραψε ένα τη-λεγράφημα στη γυναίκα του:

«Δέν άναρωδ' τίποτε. Έχεις δίκη. Εύχομαι όλοψύχως για τήν ευτυχία σου!»

Αμέσως όμως λύγισε και έξοπασε σέ λυγμούς. Γιατ' εινε πολύ σκληρό νάνε κανεις μονάχα σοφός στη ζωή...

«I LOVE YOU!»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 306)

—Τότε, άπλούστατα: δέν πρέπει νά παντρευτούν. Διευτύησε αυτό τό αξίωμα καθιστά και μέ άπλήρη πεποίθησι. Ο νέος σάπασε. "Ητανε εστίησι πολύ χλωμός, γιατί ή Μαίρη τόν ρώτησε:

—Τί έχετε;

—Εγώ; Τίποτε.

Έκείνη προσπάθησε τότε νά θρη κάτι πιδ εύθυμο:

—Πήτε μου λοιπόν τίς περιφημες τρεις λέξεις σας...

—Δέν τίς θυμομαι πειά, άποκρήθηκε ο νέος χαμογελώντας πικρά...

Μά, δέν θαρούσε, ήτανε τρεις άχρηστες λέξεις.

Φαίνεται πως ή Μαίρη κατάλαθε έπιτέλους. Κτύπησε τόν νέο μέ άπειρη τρυφερότητα. Τόν θρήκε ώραίο, περιήσανο και σκέ-σθηκε—πολύ άργά—πως θα ζούσε ευτυχισμένη θυσιάζοντας με-ρικά πράγματα ακόμη και πάρα πολλά, για τήν άγάπη του. "Η τρεις άγγλικές λέξεις της ήρθαν άπ' τήν καρδιά στα χείλη. "Αν τίς έλεγε, πρώτη αυτή, άν τόν θεβαίωμε πως είχε γελαστή μέ τίς άνόητες εκείνες σκέψεις της;...

Μά, δέν τόλμησε. Μονάχα άσπμαντα λόγια θρήκαν νά πούν ώποια νά φθάση τό πλοίο, κρύβοντας κι' αυτή τη στενογώρια τους. "Η άγάπη τους είχε άγγίξει και τούς δύο. Μά ή άγάπη έχει τίς άπαιτήσεις της, θέλει θυσίες στό έωμό της.

Πέρασαν τήν άμορφη εκείνη θοαδιά μώνων για τό κόστος της ζωής, αντί νά τήν ζήσουν. Ούτε κείνη, ούτε κείνος δέν ει-χαν πια τό θάρρος ν' άντιμετωπίσουν τό μυστήριό που κλεινουν ή τρεις λέξεις: «I love you!» (Σ' αγαπώ).

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 302)

κυρίε, συγχρόνος, χωρίς νά τό θέλη. Προσάθησε για μία στιγμή ακόμη νά συγκατηθή, δέν μπόρεσε όμως νά άνθεθή περισσότερο.

—Λέλι, είπε, Λέλι... ήσυχάστε λοιπόν... Μην κλαίτε!... Λέλι, μην πιστεύετε άπό τό, τι σας είπα, δέν εινε ή αλήθεια, δέν εινε ούτε μία λέξι, νά ούτε μια μονάχα αληθινή! "Ηθελα μονάχα νά... νά σας δοκιμάσω ήθελα... "Α, τί ανόητος που είμαι!... Λέλι, συγχωρέσε με, άγάπη μου, μοναδική μου άγάπη!... Γι-ατί... γιατί ο' αγαπώ, Λέλι!... Σ' αγαπώ τρελλά!...

Η νέα μία κοκκίνη σαν τριαντάφυλλο και μία χλωμάζε, χλωμάζε, γινόταν κάτασπρη σαν τό κρίνο... "Αξαφνα έπισε στην άγκαλιά του κι' αναλύθηκε σέ λυγμούς, σέ δυνατούς λυ-γμούς, ψιθυρίζοντας:

—Θεέ μου, κι' εγώ ο' αγαπώ, Τέντ!... Μή με λυπήσης πειά,

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 312)

φτασε εκείνο τό βράδυ νωρίς στό ξενοδοχείο, γιατί είχε τωλει-ώσει νωρίτερα τίς ύποθέσεις του. "Όταν μπήκε λοιπόν στό δια-μέριμά του κι' άντίκρισε τη γυναίκα του και τό φίλο της; τά έχασε κι' έθωγαε τό πιστόλι του για νά τούς σκοτώση.

Μά ο' Αντρέ Ριβέλ έμεινε άπαθής κι' άρκέθηκε νά του πή με έρωτική φωνή:

—"Αν με σκοτώσετε, τήν ίδια ώρα θα σάς συλλάθουν ως ύ-ποπτοι και θα πληρώσετε πολύ ακριβά αυτές τίς μυστηριώδεις έπιχειρήσεις σας. Καλύτερα νά συνεννοηθούμε σαν δυο φίλοι. Πόσα μου δινετε για νά κρατήσω τό στόμα μου κλειστά; Ξέ-ρω ότι έχετε προμηθευθί άπό τούς διάφορους φυλάργους, μα-ζύ με τά δέρματα των άγρίων θηρίων και μερικά πολύ ένδια-φέροντα σχεδιαγράμματα, για τά μέρη στα όποια μπορεί νά γίνη μία μυστική ναυτική βάση στην είσοδο της Μεσογείου!...

Ο Μασσοῦτο τά είχε χαμένα. "Έθαλε πάλι τό πιστόλι του στην τσέπη του και κήρησε συλλογισμένος υπροστά στό τραπέ-ζι του σαλονιού. "Ο μόνος που παρέμειν άπαθής, ήταν ο γραμ-ματεὺς του, που έξακολουθούσε νά έχη τό ίδιο ήλιθιο ύφος του. "Όσο για τήν Πολέτ, τά είχε χαμένα και δέν ήξερε τί νά ύπο-θέση.

Δέν τολμούσε νά φαντασθί ότι ο άνδρας της ήταν κατάσκο-πος κι' ότι ο φίλος της ήταν ένας πράκτωρ της γαλλικής άντι-κατασκοπείας. Τέλος ο Μασσοῦτο εινε μέ μισόσπησι φωνή:

—Είν' άρκετές έκαστό χιλιάδες φράγκα:

—"Αν διπλασιάσετε τό ποσό, είμαστε σύμφωνοι, του άπάντη-σε ο Ριβέλ.

Ο Γαπωνέζος έμπορος ύπέγραψε ένα τσέκ, τό έδωσε μέ νευ-ρικότητα στον Ριβέλ κι' έπειτα του εινε:

—Φροντίστε νά μη μ' άνησυχήσουν οι άσττυνομικοί κατά τήν αουριανή άναχώρησή μου.

—Έχετε τό λόγο μου, τ' απάντησε ο Ριβέλ. "Όσο για τά σχέδιά σας, αυτά τά έχω πάρει άπό τό χρηματοκιβώτιό σας και τά έχω καταστρέψει. Μά για νά είμαστε σύμφωνοι, θα φύ-γετε μόλις έξαργώπως τό τσέκ!

Κι' έπειτα, στρεφόμενος προς τήν Πολέτ, της εινε μ' ευ-γένεια:

—Μέ συγχωρήτε άν άπογοητευθήκατε άπ' αυτή τήν περιπέ-τειά σας. Μά ή ζωή στό Μαρόκο εινε τόσο πολυέσδη, ώστε πρέπει κανείς νά τά καταφέρνι όπως μπορεί!

Κι' έφυγε άπό τό ξενοδοχείο, χωρίς νά τολμήση κανείς νά τον πειράξη.

Τήν άλλη μέρα ο έμπορος Μασσοῦτο άνεχώρησε άπ' τό φέζ μαζί μέ τη γυναίκα του. Μά δέν τήν χωρίσε. Καταλάβαινε ότι τό λάθος ήταν δικό του, που τήν είχε έγκαταλείπει και τήν εί-χε άναγκάσει νά μπλεχθί σέ μία ύποπτη έρωτική περιπέτεια, που παρ' όλιγο νά του στοίχιζε πολλά χρόνια φυλακής.

ΤΕΑ ΦΟΝ ΧΑΡΜΠΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 289)

σκηροτήσε διόλου. Έκμηδενισμένος, σωριάστηκε σέ μία πολυ-θρόνα, κρατώντας τό ακόμη στό χέρι του. Και, μόλις και μετά θιας, σαν άπό πολύ μακριά, άκουσε τη γυναίκα του που τού έ-λεγε, ενώ τον κρατούσε άγκαλιασμένον:

—Βέρνερ! Σου όρκίζομαι, πως τόν κύριο λήτσον δέν τόν έ-χω ιδί παρά τίς δυο φορές μονάχα που σου τόν έβερσε δέν σπί-τι. Τό πιστόλι δέν πήρε φωτιά, γιατί ήταν άδειο. Σου έπαίει αυτήν τη μικρή σκηνη, γιατί ήξερα πως θα πυροβολούσε εναν-τιον του, για νά σου άποδεξί, ότι όποιοσδήποτε μπορεί νά έγ-κληματήση...

Ο εισαγγελεύς Βέρνερ χρειάστηκε άρκετή ώρα για νά συ-λέψη και νά γελάση μέ τό πάθημά του. "Αποτράβηξε τότε άπα-λό άπό τό λαμό του τά μαρτύρια της Τζίνιας, σηκώθηκε χωρίς νά μιληση και ξεκρέμασε τό ακουστικό του τηλεφώνου.

—Έμπρός! εινε. Εισαγγελία εινε αυτό; "Εδώ, εισαγγελεύς Βέρνερ... Κύριε γραμματεῦ, ειδοποιήστε, σας παρακαλώ, αμέ-σως τόν κύριο πρόεδρο, ότι μία ξαφνική άδιαθεσία δέν μου έπι-τρέπει νά παραστώ στην αουριανή δίκη. Καί...στε λετε νά πά-ρετε τη δικογραφία!

καλέ μου. Μπορεί νά είμαι δυνατή στα σπόρ. "Αλλά στον έρω-τα, ώ, στον έρωτα, είμαι κι' εγώ μία γυναίκα, μία αδύναμη γυναίκα που θέλει γλυκόλογα και χάδια. Φίλησέ με, Τέντ, νά συνέλω...

Κι' ο Τέντ έσκυψε και τη φίλησε στό στόμα, μεταδιδόντας της έτσι τήν άνδρική του φλόγα, τη δύναμη, τό πάθος...